

PŘEDMĚTY, KTERÉ „NOSÍ“ ŠTĚSTÍ, NEBO SMŮLU

Karel Funk

Elementály můžeme sami nasycovat i předměty naší domácnosti. Laskáním fotografie, obrázku, hezkého kamene či jakékoliv drobnosti si je můžeme oprádat energií ze sebe, která pak působí i dál a může pomoci.

Předměty, které nasály negace svého prostředí, mohou „nosit smůlu“. A nejen drobnosti. Koupili-li jsme si starší kus nábytku nebo ojeté auto, a nevíme-li po kom, je zde i riziko působení negací minulého vlastníka. Záleží samozřejmě hlavně na naší čistotě, na obsahu našeho podvědomí, na nepřipoutanosti, harmonii, zda a nakolik mají tyto útvary po těchto shodných kanálcích do nás přístup. Tak jako naše čistota a láska podporuje vnímavost v hezkých prostorách přírody, architektury i umění (pozor ale na samolibou autosugesci) a samozřejmě i domova, platí i opačně, že nedobré obsahy podvědomí se sytí shodnými energiemi v nízkých prostředích.

Záleží i na našem vztahu k dalších předmětům, které denně používáme, jako je počítač nebo auto. Vlídne, ohleduplné nakládání s nimi z nich učiní naše přátele a určitě budou mít menší poruchovost než předměty obsluhované vztekle či hrubě.

A starozitnosti? Někdy to bývají skutečně krásné umělecké předměty, jindy podbízivé kýče. Tím se zde ale zabývat nebudeme. Záleží i na něčem jiném. Mnohé předměty dávají jakousi neviditelnou inspiraci, mohou být ale nabití i silnou destruktivní energií. U leckterého předmětu nevíme, kolik let či desetiletí používal věc někdo, kdo mohl být plný zloby, sebelítosti, žárlivosti, mamonu, týrání druhého či od druhého, strachu z nemoci... Nechtělo by se mi nosit po někom prsten či přívěšek, tedy věci, se kterými byl kdosi trvale spojen. Není jisté bez významu, že osobní prsten každého papeže je po jeho smrti zničen. Pravda, můžeme si udělat nějakou psychickou pomůcku - předmět položit na sluníčko, do potůčku, na oltář či jinam, aby se očistil, ale je to jen pomůcka a někdy nestačí ke zbavení takového negativního nabití. Spíše je zapotřebí mocné vědomé posvěcující síly.

Zděláme-li naopak nějakou věc po někom, koho jsme si vážili, pak si važme i této věci. Proto záleží, čím se obklopíme. Dokonce není jedno, jaké fotografie a knihy máme zejména při spánku ve své blízkosti. Nezáleží zde tolik na obsahu, ale na stopách - elementálech pocitů, které prožívali jejich předcházející čtenáři. Knihu, která nás něčím zaujala, bereme do ruky se silnějšími pocity než třeba zouvák či skleničku, a tím jí něco vtiskujeme.

A že v sobě nosíme elementály svého mentálního prostředí, je jistě zřejmé. Ba i elementály z četby. Zajímavá zkušenost: Kdysi jsem navštívil spisovatelku detektivek Milenu Brůhovou. I když byl hovor klidný, měl jsem podvědomý pocit, jako bych mluvil s několika lidmi najednou. Její aura a vůbec vše v ní bylo v jakémsi zaujatém pohybu, čilosti, aktivitě. Ta aura mi připadala jako rušné shromáždění. Až mi dodatečně došlo, že to je její neustále pracující zvykový elementál spřádání myšlenek o jednání, pletkách a zápletkách knižních postaviček. Ke tvoření detektivních příběhů je třeba větší mentální zaujetí, proto byla její aura celá v pohybu, elementály pro psaní se jaksí hemžily.